

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ДИСЦИПЛИНСКА КОМИСИЈА
Број: ...-...-.../...-...
Дана: 18.01.2018. године
Београд

Дисциплинска комисија Високог савета судства, састављена од судија: Милевке Миленковић, председника комисије, Цвете Кајевић Грубишић и Томислава Трајковића, чланова комисије, са записничарем Мајом Станковић, након спроведеног дисциплинског поступка затвореног за јавност у предмету против судије Основног суда у ..., АА, по предлогу за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... од 02.10.2017.године, због дисциплинског прекршаја очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима и запосленима у суду из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама, завршеног дана 18.01.2018.године, на рочишту за дисциплинску расправу одржаном у присуству заменика Дисциплинског тужиоца Високог савета судства, Тање Павловић Недељковић, судије АА и његовог заступника, адвоката Милана Караћа из Новог Сада, донела је и истог дана јавно објавила

РЕШЕЊЕ

Одбија се предлог за вођење дисциплинског поступка Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... од 02.10.2017.године, против судије Основног суда у ..., АА, рођеног ... године у ..., од оца ..., ЈМБГ ..., са пребивалиштем у ..., улица ... бр....

- да је некоректно поступао према странци у судском поступку у предмету Основног суда у ... Ии.бр..../..., на тај начин што је септембра месеца 2016.године пуномоћнику извршног повериоца адвокату ББ рекао „е нећу Вам дозволити предлог на латиници“, при чему је поступање пријављеног судије у предмету Основног суда у ... Ии..../... било тако да је решењем Ии..../... од 20.07.2016.године одбацио предлог за извршење из разлога што је исти писан латиничним писмом на српском језику, које решење је укинато од стране Вишег суда у ... решењем Гж..../... дана 09.08.2016.године и у образложењу указано да странке имају право да равноправно користе ћирилично и латинично писмо и да подношење предлога за извршење на латиничном писму, не чини исто неразумљивим или непотпуним, након чега судија АА не поступа на начин како је указано решењем Вишег суда у ..., већ решењем Ии..../... дана 28.09.2016.године поново одбацује предлог за извршење из разлога што је писан латиничним писмом на српском језику, при чему у образложењу решења даје примере предлога за извршење на грузијском писму, арапском писму – варијанта за језик урду и на сиријском писму, на који начин је судија АА некоректно поступао у предмету

Основног суда у ... Ии.бр..../... према пуномоћнику извршног повериоца, адвокату ББ из Новог Сада,

- чиме би извршио дисциплински прекршај очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима и запосленима у суду из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама.

Образложење

Дисциплински тужилац Високог савета судства је дана 02.10.2017.године против судије Основног суда у ..., АА, поднео предлог за вођење дисциплинског поступка због извршеног дисциплинског прекршаја очигледно некоректно поступање према учесницима у судским поступцима и запосленима у суду из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама. Након спроведеног дисциплинског поступка на рочишту за дисциплинску расправу одржаном дана 18.01.2018.године, заменик Дисциплинског тужиоца, Тања Павловић Недељковић, је остала у свему при поднетом предлогу за вођење дисциплинског поступка и предложила изрицање одговарајуће дисциплинске санкције према судији.

Дисциплинска комисија је одржала рочиште за дисциплинску расправу на коме је, на предлог Дисциплинског тужиоца, извршила увид у службену белешку Дисциплинског тужиоца Високог савета судства број ...-...-.../...-... са прилозима, увид у лични лист судије, прочитала изјашњење судије пред Дисциплинским тужиоцем од 04.05.2017.године и испитала као сведока ББ, подносиоца дисциплинске пријаве, а судија и његов заступник нису имали доказних предлога.

Судија против кога се води дисциплински поступак, АА, у свом писаном изјашњењу пред Дисциплинским тужиоцем, Дисциплинском комисијом и усменој речи на рочишту за дисциплинску расправу је навео да је по повратку са годишњег одмора затекао већи број предмета који су га чекали за рад, између осталих и предмет Ии..../... и када га је узео у рад уочио је да се у предмету не налази спис, већ му је у омот приложена само Гж одлука Вишег суда, без списка, након чега је тражио од писарнице Основног суда да провери да ли је спис тамо, па је упутио допис Вишем суду да му врати списе. Затим му се обраћају сарадници ББ, интересујући се за предмет и свима им каже да спис није враћен. Од писарнице јесте дат податак да се спис налази код њега, јер писарница располаже податком ко је задужен списом, односно где се налази омот списка, али у писарници не знају да ли је у омоту или није спис. Пошто је знао стање у спису није било потребе да поново гледа у омот и није сматрао за потребно да се правда и да показује омот и шта се у њему налази. После вишедневне агоније коју су му приређивали из канцеларије ББ, јер су сваки дан долазили и говорили да је спис код њега, на крају долази и ББ, па пошто није могао другачије да јој објасни ситуацију узео је омот списка и дао јој да сама види да спис није ту, што њој личи како је спис одједном нашао, а њој је тај омот са рестловима личио на спис. Тада постаје немоћан да јој објасни нешто што је требало да научи још као приправник. Рекао јој је да нема више шта да каже, нарочито када је почела да прети премијером, председником РС и другим државним функционерима, такав разговор више није био конструктиван, што је и рекао и више није желео да разговара. ББ је била у друштву једног колеге, наставила је нешто да

прича, што је он, у немоћи да је спречи, једноставно игнорисао надајући се да ће изаћи из канцеларије, али она није желела да изађе па је устао и изашао из канцеларије, онда је отишао до обезбеђења јер је желео да ради на миру у својој канцеларији, а по повратку у канцеларији срео је ББ да одлази. Након неколико дана му је спис достављен из Вишег суда, уз допис у коме је писало да му враћају спис који омашком није раније достављен. Законом о извршењу и обезбеђењу уопште није предвиђено да странке долазе код судије, већ је извршни поступак заснован на начелу писмености. Тачно је да је рекао да не даје дозволе за извршење по предлозима који су написани латиницом, а на српском језику, ту нема ничег увредљивог. Поступање по Уставу и закону не би требало да било кога вређа. Не разуме како околност да су евентуално у канцеларији ББ запослени припадници националних мањина може да утиче на судски поступак. У поступку учествују странке, а не запослена лица у канцеларији пуномоћника странака. Мисли да не треба посебно да правно образлаже свој став, али ће укратко навести чланове из којих црпи свој став да предлози, као и сви поднесци, суду ако су сачињени на српском језику морају бити писани на ћириличном писму. Потом се судија позвао на одредбе члана 10 Устава Републике Србије, члана 10 Закона о уређењу судова, члан 39 Закон о извршењу и обезбеђењу у вези са чланом 6 став 3 и члан 96 Закона о парничном поступку. Цео правни систем у Републици Србији је заснован на употреби ћириличног писма уз српски језик. Нема прописа који предвиђа неку другачију варијанту поступања. Неко друго писмо – латиница на пример може да се користи само уз неки други језик и просто му је невероватно да некоме то није јасно кад јасно пише у свим прописима, почев од Устава. Законом се потом регулишу изузеци, а нема ниједног предвиђеног изузетка да се у судском поступку користи српски језик и неко друго писмо које није ћирилично. Одбачен је предлог сачињен на српском језику, а на латиничном писму. Не постоји ништа увредљиво у томе што инсистира да се српски језик пише на српском писму. Напротив, њега вређа да му неко намеће примену писма које није у службеној употреби уз српски језик, јер шта то значи да службени језик и службена писма нису довољно добри за неке особе, а други је проблем што судије у Републици Србији не примењују одредбе о службеној употреби језика и писама из ко зна каквих мотива, али је то ствар њиховог осећања за судијску част и достојанство. Наравно да националне мањине могу да користи свој језик и писмо и ту нема ништа спорно, да је предлог био сачињен на мађарском језику или на словачком језику који су у службеној употреби у овом суду, а који се пишу латиничним писмом, по истим би без икаквих проблема поступио. Исти је случај да је предлог сачињен на русинском језику који је такође у службеној употреби у овом суду, али би у том случају предлог морао бити сачињен на ћириличном писму јер је русинска варијанта ћирилице писмо русинског језика. Не може се писати предлог на мађарском или словачком језику ћирилицом, нити на русинском језику латиницом, такво инсистирање би било увредљиво, исто тако је увредљиво инсистирање да се српски језик пише латиницом. Право да се користи својим језиком важи за странке у поступку, а не за пуномоћнике. Пуномоћници не иступају у своје име па да користе свој језик и писмо, они службено иступају у поступку и морају користити језик и писмо који су у службеној употреби. Извршни поверилац кога ББ заступа у предмету Ии.../... је пуномоћ потписала ћириличним писмом, те сматра да даље нема места расправи који језик и које писмо извршни поверилац сматра својим и којим се требају сачињавати писмена извршног повериоца. Друга је ствар што пуномоћник извршног повериоца – адвокат ББ има неки њему нејасан и несхватљив проблем са језиком и писмом који су у службеној употреби у Републици Србији. Дисциплинска пријава је заправо резултат њене жеље да га шиканира и да му науди због пријаве коју је подносио против ње због злоупотребе процесних овлашћења.

У писаном изјашњењу пред Дисциплинском комисијом је додао да се из самога предлога не може са сигурношћу закључити у чему се заиста огледа радња дисциплинског прекршаја, да ли радњу извршења представља само изјава судије „е нећу Вам дозволити предлог на латиници“ или целокупно поступање судије у предмету приликом доношења решења. Уколико се ради само о поменутој изјави, онда је читав чињенични опис који је дат у предлогу беспотребан, те у том смислу би требало предлог вратити тужиоцу на уређење. Судија је у конкретном предмету у свему поступио у складу са одредбом члана 1 и члана 22 Закона о судијама, чије одредбе је цитирао. Питање употребе језика и писма је изузетно сложено питање око кога не постоји јединствен став међу правницима, нити међу стручњацима за питање језика и писма. Реченица коју је употребио према ББ, у којој је навео да не даје дозволе за извршења по предлозима писаним на латиници, а на српском језику, представља став судије који је заснован на његовом тумачењу позитивних прописа и који је судија примењивао и у доношењу одлука, дајући за то образложења које је судија заснивао применом свих наведених одредби Устава и закона, због чега не може бити позван на одговорност. Осим тога, јасно се уочава да је у ствари судија био изложен пет дана изостопним притисцима адвоката ББ и њених сарадника који су свакодневно у том периоду улазили у судницу, без позива и не поштујући термине за пријем странака, оптужујући судију да је предмет код њега и да не поступа по истом, услед чега је сам судија морао да напушта сопствену судницу, иако је из дописа Вишег суда недвосмислено утврђено да спис у том периоду није био код судије, на чему је инсистирао подносилац пријаве, већ у вишем суду.

У усменој речи на рочишту за дисциплинску расправу судија против кога се води дисциплински поступак је додао да не признање извршење дисциплинског прекршаја, да је у спорном предмету пуномоћник извршног повериоца на крају доставио предлог за извршење на ћирилици и он је усвојен и сви даљи поднесци су написани на ћириличном писму, а што се тиче других предмета у којима поступа као извршни судија, адвокати у ... знају за његов став и предлоге достављају на ћирилици, а након ове дисциплинске пријаве и покретања поступка и он је одступио од првобитног става и дозвољава да предлози буду на латиници.

Имајући у виду изјашњење судије против кога се води дисциплински поступак, Дисциплинска комисија налази да је у овој дисциплинској ствари неспорно да је судија АА, поступајући као извршни судија, у предмету Основног суда у ... Ии.../... донео решење дана 20.07.2016.године, којим је одбацио предлог за извршење из разлога што је исти написан латиничним писмом на српском језику, да је исто решење укинато од стране Вишег суда у ... решењем Гж-.../... дана 09.08.2016.године, те да је након тога судија дана 28.09.2016.године поново одбацио предлог за извршење из разлога што је написан латиничним писмом на српском језику, а такође је неспорно да је у септембру месецу 2016.године пуномоћнику извршних поверилаца, адвокату ББ, рекао „нећу Вам дозволити предлог на латиници“.

Спорно је да ли је на описани начин судија против кога се води дисциплински поступак очигледно некоректно поступао према учеснику у судском поступку ББ, као пуномоћнику извршног повериоца (из списка предмета произилази да је иста пуномоћник два извршна повериоца) или према странци у судском поступку, како то тврди Дисциплински тужилац у предлогу за вођење дисциплинског поступка (Дисциплински тужилац у диспозитиву предлога наводи да се некоректно поступање односи на „странку“ у судском поступку „извршног повериоца“, иако по начелима процесних закона у грађанској материји

пуномоћник странке – извршног повериоца нема положај странке у поступку, већ има положај учесника у поступку) или је на описани начин само вршио судијску функцију која се, између осталог, огледа у примени права на конкретан правни однос.

На спорне околности Дисциплинска комисија је извела све предложене доказе од стране Дисциплинског тужиоца, па је из исказа сведока ББ, датог на рочишту за дисциплинску расправу, утврдила да је иста, након што је пред другостепеним судом успела са жалбом на решење о одбацивању предлога за извршење написаног на латиници и након повратка судије АА са годишњег одмора дана 12.09.2016.године, најпре више пута слала приправнике из своје канцеларије да изврше проверу зашто јој судија није доставио другостепено решење и добивши информацију да је судија тврдио да не зна где је предмет након четири-пет дана, односно 16-17. септембра је лично отишла код њега у канцеларију, а претходно је у писарници добила обавештење да се предмет налази код судије и затражила од судије да јој достави решење, судија је тврдио да предмет није ту и у једном моменту је мирним тоном, без гледања у њеном правцу, рекао „е нећу Вам дозволити предлог на латиници“, након чега је сведок, схватајући то као анимозитет према њеној канцеларији и инат говорила да то није у реду, судија је замолио да напусти судницу, а пошто иста није хтела да изађе, на судијин позив је дошло обезбеђење и она је напустила канцеларију.

Из службене белешке Дисциплинског тужиоца Високог савета судства од 26.04.2017.године, која је сачињена након увида у предмет Основног суда у ... под пословним бројем Ии.../... и увида у фотокопију наведених списа се, између осталог, утврђује да су извршни повериоци преко пуномоћника ББ дана 18.07.2016.године том суду поднели предлог за извршење на текућем рачуну извршног дужника Град ..., а на основу извршне исправе, пресуде Основног суда у ... П.бр.../..., предложено да извршење спроводе извршитељ Коста Алексић из Новог Сада. Судија АА се дописом од 15.09.2016.године обратио Вишем суду у ... и навео да је дана 18.08.2016.године суду достављено решење Гж-.../... од 09.08.2016.године, али да уз решење није враћен спис, те моли да се спис врати у што краћем року и Виши суд у ... је дана 22.09.2016.године вратио спис Ии.../... где је констатовано да исти омашком нису доставили. Након што је дана 22.11.2016.године судија АА донео решење о извршењу Ии.../... које је откуцано на ћириличном писму, по наредби судије од 29.11.2016.године четири примерка наведеног решења су достављена извршитељу дана 01.12.2016.године,. Посебно се из фотокопије списа предмета Основног суда у ... Ии.../... утврђује да је након доношења решења Вишег суда у ... Гж-.../... од 18.10.2016.године, које је примљено у суд 28.10.2016.године и којим је укинута решење Основног суда у ... пословни број Ии.../... од 28.09.2016.године, судија АА председнику Основног суда у ... поднео захтев за сопствено изузеће од поступања у том предмету, наводећи да као судија не може да донесе другачију одлуку од онакве какву је донео у два наврата, а да Виши суд у ..., по његовом мишљењу, устрајава у погрешно другачијем ставу од става судије који је навео да би у случају да донесе одлуку у складу са ставом Вишег суда у ..., то би било потпуно у супротности са законом, као и са судијиним уверењима, а свој став је у погледу поступања у конкретном случају детаљно образложио у одлукама које је Виши суд у ... укинуо, а исти захтев за изузеће је решењем Основног суда у ... СуVII-...-.../... од 07.11.2016.године одбијен.

Дисциплинска комисија је прихватила исказ сведока ББ као јасан, логичан и убедљив у делу у коме је поткрепљен осталим изведеним доказима, налазећи да сведок није ишла за тим да својим сведочењем отежа положај судије у дисциплинском поступку, али је

иста сведочећи о околностима у вези којих је лично отишла у канцеларију судије, а пре тога неколико дана узастопце слала приправнике из своје канцеларије, по оцени Дисциплинске комисије, испољила субјективни доживљај који нема утемељење у реалним чињеницама под којима се догађај одвијао.

Наиме, очигледно је да је сведок ББ била изреволтирана чињеницом да није добила другостепено решење, као ни нову одлуку судије, очекујући да ће се судија повинovati правном ставу који је изнео другостепени суд усвојивши жалбу пуномоћника извршног повериоца, приписујући „ћутање суда“ анимозитету судије према њеној канцеларији, за који и сама нема образложење, нити ове наводе поткрепљује одређеним чињеницама и доказима, а суштински посматрано спис предмета се налазио у Вишем суду у ..., како јој је то судија и казао, будући да је исти дописом дана 15.09.2017.године затражио списе од другостепеног суда, а исти су враћени суду 22.09.2017.године. Следствено томе, истрајавањем сведокиње да судија поступа по предмету, иако списи нису били код судије, испровоциран је даљи след догађаја у виду позивања службе обезбеђења и одласка адвоката из канцеларије. По оцени Комисије, подносилац дисциплинске пријаве, испитан као сведок на рочишту за дисциплинску расправу, је говорила о незадовољству поступањем судије АА, које није обухваћено чињеничним описом дисциплинског прекршаја у предлогу за вођење дисциплинског поступка, нити је овакво поступање судије било последица несавесног или недостојног вршења судијске функције, већ чињенице да се списи предмета нису налазили код њега, што је саопштио адвокату, а што иста није прихватала као истинито.

Довођењем у везу исказа овог сведока са изјашњењем судије против кога се води дисциплински поступак, Дисциплинска комисија је поверовала судији АА да је сведоку саопштио да неће дозволити да предлог за извршење буде поднет на латиници, јер овакво изјашњење није демантовано ни исказом сведока која је описала да је судија то рекао мирним тоном, не гледајући у њеном правцу, па се стога ова изјава не може сматрати некоректном јер се њоме не нарушавају правила комуникације са учесницима у поступку предвиђена Етичким кодексом, којег се све судије морају придржавати, већ представља једноставно усмено саопштавање судијске одлуке која је претходно, као и након тога, била изражена у писаном облику доношењем одговарајућег образложеног решења.

Свеобухватном анализом свих изведених доказа, који су прихваћени као веродостојни и неоспорени од супротне стране у дисциплинском поступку, сагледавањем чињеница које су утврђене у овом дисциплинском поступку, Дисциплинска комисија налази да није доказано да је судија недостојно обављао судијску функцију тиме што би кроз писану и изговорену реч нарушио углед и достојанство суда и судија, нити је доказано да је на описани начин очигледно некоректно поступао према учеснику у судском поступку – пуномоћнику извршног повериоца или странци у поступку (Дисциплински тужилац у чињеничном опису дисциплинског прекршаја и не тврди да је реч о „очигледно некоректном поступању“, већ само помиње да се ради о некоректном поступању према странци у судском поступку).

Дисциплинска комисија подсећа на више пута изражен став у својим ранијим одлукама да нема улогу суда и није надлежна да одлучује да ли су одлуке које је судија АА донео у предмету Ии.../... законите и правилне, већ је одлуку о томе донео надлежни Виши суд у ... у два решења Гж-.../... од 9.08.2016.године и Гж-.../... од 18.10.2016.године. Од значаја

за одлуку Дисциплинске комисије је чињеница да је доношењем првобитног решења од 20.07.2016.године, којим је судија АА одбацио предлог за извршење од 18.07.2016.године, исти у образложењу цитирао одредбе члана 39 став 1 Закона о извршењу и обезбеђењу, члана 6 Закона о парничном поступку и изнео свој став да се поднесци суду, па тако и предлог за извршење, подносе на српском језику и ћириличном писму, а на другом писму, овде конкретно латиничном писму, само у случајевима када се користи језик чије је то писмо, док је супротан став изразио Виши суд у ..., цитирајући одредбе члана 10 став 1 Устава Републике Србије, члана 6 став 1 Закона о парничном поступку, члана 101 ЗПП и члана 39 Закона о извршењу и обезбеђењу, наводећи да одредбе ЗПП конкретније не регулишу употребу писма, па произилази и да нема основа да се странкама и другим учесницима у поступку ускрати право да користе латинично писмо приликом предузимања процесних радњи у писаном облику.

У поновном решењу од 28.09.2016.године, којим је одбацио предлог за извршење од 18.07.2016.године, судија против кога се води дисциплински поступак је образложењу, између осталог, навео да супротно ставу Вишег суда, ЗПП јесте прецизније регулисана употреба језика и писма и за странке, а потом цитира члан 97 став 1 ЗПП и поново изражава став да се латинично писмо користи само у случајевима када се поднесак сачињава на језику који користи латинично писмо, а „да би се лакше уочила неодрживост става већа Вишег суда навео је три примера у којима ће тај став изразити кроз мало драстичније варијанте“, којима је у сва три случаја на српском језику написан предлог за извршење, у првом случају коришћењем грузијског писма, у другом случају на арапском писму – варијанта за језик урду који је иначе у службеној употреби у исламској Републици Пакистан и у Републици Индији и у трећем случају на сиријском писму. У образложењу је такође навео да у предлогу за извршење који је сачињен уредно и у складу са веродостојном исправом, суд одлучује тако што се извршење одређује стављањем одговарајућег штамбиља, у том случају предлог за извршење постаје судска одлука, те тако произилази да је суд одлуку сачинио супротно одредбама о службеној употреби језика и писма.

У новом решењу Вишег суда у ..., којим је усвојена жалба извршних поверилаца и укинута поменуто решење, другостепени суд је осим већ раније цитираних одредби ЗПП-а и Устава Републике Србије, дао анализу и одредби Закона о службеној употреби језика и писама, изводећи закључак да странке имају право да равноправно користе ћирилично и латинично писмо, а подношење предлога за извршење на латиничном писму не чини исто неразумљивим, нити непотпуним, те нема места примени члана 101 став 5 ЗПП. „Супротно ставу првостепеног суда да је чланом 97 прецизније регулисана употреба језика и писма, одредба члана 97 став 1 ЗПП прописује само обавезу странака да у поступку употребљавају језик који је у службеној употреби у суду. Наведеним чланом није детаљније регулисана употреба писама од стране странака, па како је неспорно предлог извршних поверилаца поднет на српском језику, то у конкретном случају нема места примени ове одредбе“.

Имајући у виду наведена образложења одлука судије против кога се води дисциплински поступак, као првостепеног судије и већа Вишег суда у ..., као другостепеног, очигледно је да је судија у оба случаја донео образложену одлуку, да се позвао на одређене одредбе закона, да је другу одлуку којом је поново одбацио предлог извршних повериоца и своје ставове изражене у њој поткрепио илустративним примерима, да је полемисао са ставом

Вишег суда и јасно образложио са којих разлога се не слаже са ставом Вишег суда, чврсто убеђен у исправност свог уверења, након чега је другостепени суд дао знатно шире образложење одлуке од ранијег, цитирајући одредбе закона које у првобитном решењу није помињао, па је очигледно да се ради о „борби аргумената“ и о супротним тумачењима истих законских норми, односно о различитим гледиштима у примени права.

Одредбом члана 1 Закона о судијама је прописано начело независности, те да је судија независтан у поступању и доношењу одлуке, да судија суди и пресуђује по основу Устава, закона и других општих аката, потврђених међународних уговора, општеприхваћених правила међународног права. Одредбом члана 22 истог Закона је прописано да је судија слободан у заступању свога схватања, утврђивању чињеница и примени права, у свему о чему одлучује, те да судија није дужан да икоме, па ни другим судијама и председнику суда, објашњава своја правна схватања и утврђено чињенично стање, изузев у образложењу одлуке или кад то закон посебно налаже.

Принцип независности судије изражен у цитираним одредбама позитивног законодавства, као и у одредбама Етичког кодекса под тачком 1 је темељни принцип судске власти и владавине права и у потпуности је усаглашен са стандардима израженим у Бангалорским принципима судијског понашања и основним начелима промовисаним у Магна Карти судија, донетој од стране Консултативног савета Европских судија (ЦЦЈЕ), у коме је, између осталог, прописано да у вршењу своје функције примене правде, судија није дужан да се повинује било каквом налогу или упутству, нити било каквом хијерархијском притиску, и искључиво их обавезује закон (начело јемства независности прописано у тачки 10).

Суштински посматрано, према околностима конкретног случаја ове дисциплинске ствари произилази да је подносилац дисциплинске пријаве незадовољна одлуком суда која неспорно, по оцени надлежног суда, коју прихвата и Дисциплинска комисија, није законита и правилна. Диспозитив предлога за вођење дисциплинског поступка упућује и да Дисциплински тужилац замера судији „да није поступио на начин како је указано решењем Вишег суда“. Међутим, судија против кога се води дисциплински поступак је у свему поступио према стандардима иманентним члану 6 Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, странка је добила образложену одлуку, користила је своја законска овлашћења, успела са изјављивањем жалбе, та правна средства су била делатворна. Чињеница је и да је пуномоћник извршних поверилаца одустала од сачињавања предлога за извршење на латиничном писму и доставила је нови предлог на ћириличном писму, након чега је одмах донето решење о извршењу и предмет достављен извршитељу на даљи поступак. Странка у извршном поступку је чекала неких четири месеца док предмет није доспео до извршитеља, за које време су донете две инстанционе одлуке, при чему не треба изгубити из вида ни да је предлог за извршење поднет у време годишњег одмора, јули – август - септембар, те да није реално очекивати да предмет буде завршен у том периоду.

Следствено томе, полазећи од чињеничног стања наведеног у предлогу за вођење дисциплинског поступка којим је Дисциплинска комисија везана и изјашњења судије против кога се води дисциплински поступак, које је у свему прихватила, јер је поткрепљено изведеним доказима, ценећи исто као порицање субјективних и објективних елемената дисциплинског прекршаја, Комисија налази да нису доказани наводи Дисциплинског тужиоца да је на описани начин судија извршио дисциплински прекршај очигледно

некоректно поступање према учесницима у поступку и запосленима у суду из члана 90 став 1 алинеја 9 Закона о судијама, већ је у питању незадовољство учесника у поступку, пуномоћника извршних поверилаца донетим одлукама које су биле образложене, засноване на тумачењу закона од стране судије који је те одлуке донео, а које, иако супротне израженом правном схватању надлежног другостепеног суда не могу бити повод за дисциплинску одговорност судије. Супротним поступањем дисциплинских органа нарушио би се основни принцип независности судије и судији би била ускраћена могућност слободе у заступању свог схватања и примени права. На тај начин би се креирала атмосфера бојазни у којој би судије доносиле одлуке и која би представљала непосредан и директан притисак на суд, што није дозвољено ниједним законским актом, нити општеприхваћеним стандардима у тој области.

Приликом доношења одлуке Комисија је имала у виду и да је судија против кога се води дисциплински поступак у даљем раду на другим предметима, по сопственом признању, које није оспорено, одустао од свог погрешног става, као и да је пуномоћник извршних поверилаца истрајавала у коришћењу латиничног писма, у ситуацији када рад на рачунару омогућава лак приступ другој опцији, од чега је на крају одустала. Комисија је такође имала у виду и да нису наступиле никакве штетне последице по странку у извршном поступку – извршне повериоце, сем кашњења приликом уступања предмета извршитељу које је реално трајало краће од два месеца, што се не може сматрати неразумним роком.

Са напред наведених разлога, Дисциплинска комисија је одбила предлог за вођење дисциплинског поступка и на основу одредбе члана 34 став 1 тачка 1 Правилника о поступку за утврђивање дисциплинске одговорности судија и председника судова, одлучила као у изреци.

**Председник Дисциплинске комисије
Високог савета судства
Судија
Милевка Миленковић**

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ: Против овог решења Дисциплинске комисије може се изјавити жалба Високом савету судства у року од 8 дана од дана пријема отправка решења.